

EL PER QUÈ DEL BOICOT A SUDÀFRICA AHIR I A ISRAEL AVUI

Agustín Velloso

31/03/2010

www.nodo50.org/ceprid

Per què boicotejar a Israel al 2010?

Al 2010 es compleixen cinquanta anys del començament del boicot a Sudàfrica i cinc del boicot a Israel. Tot i el temps transcorregut i de les diferències que existeixen entre un i altre cas, l'establiment de l'apartheid a Sudàfrica, la complicitat de la comunitat internacional, el recolzament d'Israel a Sudàfrica, la resistència dels negres i la participació internacional dels ciutadans de consciència mitjançant el boicot, respon bé als dubtes dels que es pregunten per què haurien de boicotejar a Israel. També té interessants lliçons pels que ja són partidaris del BDS (Boicot, Desinversions i Sancions) i advertències pels activistes.

El que es proposa a continuació és un exercici de comparació històrica que serveixi per entendre millor el que passa a Palestina vist el que ha ocorregut a Sud-àfrica.

Apartheid a Sud-àfrica i sionisme a Palestina

Al 1948 es va establir l'Estat d'Israel a Palestina i el Partit Nacional va prendre el poder a Sud-àfrica, el qual va mantenir fins el 1994. Immediatament i durant els anys següents, els governs d'ambdós països van legislar i actuar amb decisió en contra dels palestins i els negres i a favor dels jueus i els afrikaners respectivament.

L'última finalitat del Partit Nacional era desplaçar a tots els negres sud-africans a les àrees reservades per ells, els bantustans, i atorgar-los un permís per desplaçar-se com a 'treballadors convidats' al territori reservat als afrikaners, aproximadament el 87% del país.

L'última finalitat del sionisme, encarnat en Israel, és que el seu territori (les fronteres del qual mai ha definit) sigui exclusivament per tots els jueus del món: "L'Estat d'Israel es considera la creació de tot el poble jueu i les seves portes estan obertes, d'acord a les seves lleis, per tots els jueus que desitgin immigrar".
http://www.mfa.gov.il/MFA/MFArchive/2000_2009/2001/8/The%20Goals%20of%20Zionism%20Today

Tan els sionistes a Palestina com els afrikaners a Sud-àfrica formen una minoria bel·ligerant contra la majoria dels seus habitants. Originalment provenen de l'exterior per establir-se enmig d'una gran majoria de població autòctona àrab i negra respectivament, amb un greu greuge per aquestes. Lògicament el seu domini només pot assegurar-se mitjançant la força de les armes i amb un sistema polític il·legítim emparat per lleis repugnants.

Pels blancs, els negres havien de servir als primers com a mà d'obra barata, subjectes a tot tipus de restriccions i mals tractes, a més de conformar-se amb això sota pena de pagar amb la presó o inclús amb la vida qualsevol manifestació de protesta i resistència.

Els palestins que es van convertir sense voler-ho en ciutadans israelians al 1948, van quedar sotmesos a la llei marcial durant els quinze anys següents (el que inclou detencions arbitràries, o sigui, no dictades per un jutge, expulsions i tocs de queda) a diferència dels jueus, que no van quedar afectats per aquesta legislació. Terres pertanyents als palestins van ser confiscades i en endavant destinades exclusivament als jueus.

Posteriorment han viscut fins la data -i la seva situació va a pitjor- sotmesos a una àmplia discriminació legal per part del govern i a una altra per part de la majoria de la població jueva.

Els palestins que vivien a Cisjordània, la Franja de Gaza i Jerusalem Est quan Israel va ocupar aquestes àrees mitjançant la guerra de 1967, s'han mantingut des d'aleshores sota una ocupació militar, sotmesos a més a atacs mortífers, deportacions, empresonaments massius i inclús a setge com ocorre actualment a Gaza des de 2007.

Deshumanització dels negres i dels palestins

El tinent coronel Pienaar, que al març de 1960 manava la força policial de Sharpeville responsable de la matança de negres que es manifestaven contra la segregació racial, va declarar després dels fets que "la mentalitat dels nadius no els permet reunir-se per manifestar-se de forma pacífica. Per ells reunir-se significa violència". També va negar "haver donat l'ordre de disparar i va afegir que no ho hagués fet en tal situació".

(Ambrose Reeves: The Sharpeville Massacre - A watershed in South Africa http://www.sahistory.org.za/pages/library-resources/articles_papers/1960-sharpeville-massacre-rev-ambrose.html)

La deshumanització de la víctima és part essencial de l'apartheid i del sionisme. Les paraules amb les que els líders israelians defineixen als palestins no deixen dubtes al respecte.

Rafael Eitan, cap de l'exèrcit israelià: "quan hàgim colonitzat la terra, tot el que els àrabs seran capaços de fer serà corretejar d'un costat cap a l'altre com a cuques drogades en una ampolla". http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/4034765.stm

Golda Meir, primera ministra: "no existeix quelcom anomenat poble palestí... No és que nosaltres vinguérem i els férem fora i ens apropiéssim del seu país. Els palestins no existien". <http://www.monabaker.com/quotes.htm>

Menachem Begin, primer ministre: (els palestins) "són bèsties que caminen sobre dues potes". <http://www.monabaker.com/quotes.htm>

La mentida i la propaganda com a política paral·lela a la dels crims d'Estat

Israel es nega sistemàticament a reconèixer els crims que comet i si no pot fer-ho perquè

hi ha testimonis que no pot silenciar com els palestins, o són d'enorme envergadura, com l'atac contra Gaza el desembre de 2008, aleshores menteix sobre allò succeït i utilitza la lletania dels coets disparats per Hamas, del dret a la defensa pròpia, de sospitosos terroristes que es dirigien a realitzar un atemptat, etc.

Ho fa perquè sap que la opinió pública mundial no es prendrà la molèstia d'anar més enllà dels titulars de la premsa que els és favorable i que estranys són els que van a consultar els informes de drets humans de la ONU, Amnistia Internacional, Human Rights Watch, per no parlar de les organitzacions de defensa dels drets humans a Palestina: el Centre Palestí pels Drets Humans (<http://www.pchrgaza.org/portal/en/>), Badil (<http://www.badil.org/>) Stop the Wall (<http://www.stopthewall.org/>), etc., que deixen patent les greus violacions que contínuament comet Israel contra els palestins.

Al juny de 2006 un projectil disparat per l'exèrcit israelià va matar a set palestins d'una mateixa família -cinc nens entre els morts- que estaven passant el dia a la platja de Gaza. La maquinària propagandística d'Israel es va posar en marxa d'immediat i el món va rebre la notícia de que una mina terrestre plantada per Hamas havia estat la causa de la mortalitat.

Va fer falta que Human Rights Watch enviés al lloc un expert militar, antic assessor del Pentàgon, Marc Garlasco, perquè algun mitjà es fes ressò del seu informe: "l'explicació de l'exèrcit israelià és profundament incorrecta. Entre les restes de metralla hi havia una peça gravada amb les xifres 155MM. Aquest projectil és el que utilitza Israel en els canons amb els que regularment bombardeja el nord de Gaza". <http://www.guardian.co.uk/world/2006/jun/14/israel1>

Les condemnes sense sancions per part de la comunitat internacional equivalen a connivència amb l'Estat delinqüent

La matança de Sharpeville va provocar una condemna mundial i la petició de sancions. En els mesos següents es van produir diversos moviments diplomàtics, entre els que s'hi destaca l'abstenció de França i el Regne Unit en la votació de la resolució del Consell de Seguretat que demana la fi de l'apartheid (RCSNU S/4300) i la oposició del representant d'Estats Units, que critica la imposició de sancions Sud-àfrica i afirma que el seu país s'oposarà a les mateixes.

Per la seva banda, l'Assemblea General, en la seva resolució no vinculant 1761, de 1962, demana als seus membres de forma individual o col·lectiva la ruptura de relacions diplomàtiques amb Sud-àfrica en conformitat amb la Carta, així com el boicot comercial i altres mesures similars.

Al 1963, davant la creixent tendència internacional a favor de sancionar i aïllar al govern sud-africà, l'ambaixador estatunidenc a la ONU critica aquesta posició amb l'argument de que no obtindrà el resultat buscat i provocarà la intransigència del govern. No obstant, es prenen algunes mesures menors relatives al comerç d'armes, es discuteix sobre si l'embargament ha de distingir entre les de repressió interna i les de defensa, etc.

Sud-àfrica fa cas omís de la Resolució del Consell de Seguretat 276, de 1970, avalada per la Cort Internacional de Justícia, que declara il·legal la ocupació de Namíbia per part de Sud-àfrica. França i el Regne Unit s'abstenen.

Al 1976 es produeix una nova matança de centenars de negres, entre ells nombrosos nens, a Soweto. Això provoca una onada de condemnes internacionals i algunes empreses estrangeres comencen a retirar diner del país.

Desmond Tutu, viatjà a Estats Units a finals de 1984, on va criticar la política de 'diàleg constructiu' d'aquest país i va assenyalar que podria acabar amb l'apartheid "demà mateix" amb una política de fermesa. Mentrestant, la fermesa s'utilitza en la repressió contra els negres: el govern declara l'estat d'emergència al 1985 i la policia mata a centenars de manifestants durant l'any.

Israel rep, en el pitjor dels casos, condemnes per actes similars i més cruels. Però no és mitjançant la oratòria de presidents, ministres d'assumptes exteriors i Secretaris Generals de la ONU com es fa justícia, sinó amb la ferma aplicació de la llei per a casos greus de violacions dels drets humans.

A Palestina no hi ha justícia, però la comunitat internacional espera que hi hagi pau sense treballar per aconseguir primer aquella.

La resposta de l'Estat delinqüent a les protestes: repressió sense límits

Al 1977 el líder del Moviment de la Consciència Negra, Stephen Biko, és assassinat sota custòdia policial. Immediatament el govern arresta a altres líders per evitar mobilitzacions al carrer.

La llista de líders palestins assassinats dins i fora de Palestina és llarga i la de presos resulta increïble: prop de 10.000. Durant anys, sense judici en molts casos -el que es coneix com arrest administratiu- torturats, sense dret a visites familiars, en condicions indignes.

Ningú està segur amb un Estat delinqüent com Israel, ni militants, ni palestins aliens a la resistència. Per suposat tampoc nens que tenen la mala fortuna de viure en una àrea on hi habita un membre de la resistència o que passa pel carrer on te lloc un "assassinat selectiu".

Al juliol de 2002 un míssil israelià va acabar amb la vida del líder de Hamas Salah Shehadeh, la seva dona, els seus fills i varis veïns. Al 2009 es va presentar una querrela criminal a Espanya contra els responsables -que òbviament no van ser jutjats a Israel ni a cap altre país- sobre la qual la justícia espanyola es va declarar incompetent.

Israel utilitza la més dura repressió contra tot tipus de resistència, no només l'armada, com vol fer creure la propaganda sionista (que omet que aquesta és legítima sota ocupació militar i a canvi la qualifica de 'terrorista'), sinó contra tots els palestins.

La xifra de quatre-cents nens assassinats per un dels exèrcits més poderosos del món en l'atac contra Gaza en un mes entre 2008 i 2009 ofereix una idea concisa del que és terrorisme. Aquest és practicat a diari durant anys per Israel i el "demà mateix" de Tutu sembla inassolible pels qui encara es mantenen en vida.

Els pobles cisjordans de Ni'lin i Bi'lin, famosos internacionalment per les seves manifestacions pacífiques i la seva "resistència no violenta contra la ocupació" contra el mur de separació, compten amb centenars de ferits, altres tants de detinguts i una

desena de morts a mans de "l'exèrcit més moral del món" i dels seus franc-tiradors, respectivament. <http://www.rebellion.org/noticia.php?id=94854>

Gràcies a la complicitat internacional, Israel i Sud-àfrica es burlen de l'embargament

Al 1977 la Resolució 418 del Consell de Seguretat declara el comerç d'armes amb Sud-àfrica "una amenaça per la pau" i aprova un embargament obligatori d'aquestes. S'ha de ressaltar que no es declara l'apartheid una amenaça per la pau, la qual cosa resulta sorprenent, especialment si es considera que aquell estava en vigor des de 1948 -és a dir, 30 anys- i que Sud-àfrica havia atacat militarment a països veïns.

Amb tot, el pitjor és que l'embargament es va burlar, en gran part degut a que el Consell de Seguretat va establir un Comitè de Sancions, però sense dotar-lo d'un sistema de control pel cas. Costa creure que aquest error va ser involuntari en polítics de categoria i experiència acord a les funcions del Consell de Seguretat.

Segons l'informe d'experts de la ONU sobre embargament i sancions de 1999, "va quedar clar que les armes continuaren arribant a Sud-àfrica". La conclusió dels experts és que "l'embargament d'armes no va aconseguir degradar la capacitat militar de Sud-àfrica. Al contrari, el règim racista va aconseguir augmentar la seva producció interna d'armes. Hi va haver nombrosos informes d'intercanvis secrets d'armes amb altres països i de que l'embargament no va ser unànimement respectat". <http://www.un.org/Docs/sc/committees/sanctions/background.doc>

Israel va tenir el paper més destacat en aquesta violació de l'embargament. Els intercanvis polítics i militars entre ambdós països no van poder ser més estrets, la qual cosa inclou tractes amb dirigents sud-africans que eren nazis i el desenvolupament conjunt de tecnologia i armament nuclears.

El primer ministre Rabin va rebre a Jerusalem al 1976 al primer ministre sud-africà Vorster, qui havia estat internat en un camp de concentració britànic per nazi i havia manat al seu exèrcit a envair Angola. Al sopar de gala Rabin "va brindar pels ideals comuns de justícia i coexistència pacífica". Vorster va correspondre declarant que "Israel i Sud-àfrica són víctimes dels enemics de la civilització occidental".

Han passat 35 anys i les mentides dels governants no han canviat, les relacions injustes internacionals tampoc. Es pot consultar al respecte l'interessant article (del que s'extrau la cita anterior i que presenta de forma breu i fidedigna el quid de la qüestió publicat també en diversos llibres): "Germans d'armes: el pacte secret d'Israel amb Pretoria", de Chris McGreal, publicat per The Guardian el 7 de febrer de 2006. <http://www.guardian.co.uk/world/2006/feb/07/southafrica.israel>

Estats Units: el paladí dels estats delinqüents i criminals

Lluny de les reunions bilaterals a Jerusalem, l'Assemblea General segueix enfrontada al Consell de Seguretat a causa de l'apartheid. L'antidemocràtic dret de veto dels seus cinc membres permanents deixa en un bassal les decisions de la majoria. Aquella aprova al 1977 una recomanació perquè aquest imposi un embargament de petroli a Sud-àfrica, però un cop més Estats Units, el Regne Unit, França i altres països poderosos

s'abstenen.

Al 1981, amb l'arribada de Reagan a la presidència d'Estats Units, el seu Departament d'Estat anuncia una política de "diàleg constructiu amb Sud-àfrica", política exterior que recorda immediatament a la d'Espanya en l'actualitat.

En realitat, això significava aleshores recolzament a Sud-àfrica, com avui en dia significa recolzament a Israel. Obama va dir el mateix al president del Líban en la visita que aquest va fer a Washington al desembre de 2009 al referir-se a la pau a la zona: "El que compartim és un compromís per resoldre aquestes qüestions mitjançant el diàleg i les negociacions enlloc de mitjançant la violència".
<http://palestinethinktank.com/2009/12/27/obama-and-suleiman-forget-the-rhetoric-let-the-face-and-the-money-tell-the-story/>

Estats Units estava disposat a arribar encara més lluny. En aquest mateix any de 1981 trenca amb l'exigència comuna dels seus aliats Regne Unit, França, Alemanya i Canadà a Sud-àfrica de dur a terme el pla de les Nacions Unides per la independència de Namíbia i l'uneix a la retirada de tropes cubanes d'Angola.

En els anys següents els dues potències mundials, Estats Units i la Unió Soviètica, s'enfronten mitjançant països interposats a Àfrica Austral, que reben subministraments d'armes d'un i altre.

Israel és des de fa molts anys el primer receptor d'ajuda militar estadounidenca. Desapareguda aquella i ara proveïdor universal, Estats Units va firmar a l'agost de 2007 un acord amb Israel pel qual li atorgava una ajuda militar per valor de 30 mil milions de dòlars pels propers deu anys. El mateix venedor plantejava un altre acord militar amb els seus aliats àrabs (Egipte i Aràbia Saudita) per valor de 20 mil milions.

Segons va informar aleshores el New York Times, fonts oficials del Departament d'Estat van qualificar l'ajuda "com una inversió a llarg termini en la pau".
http://www.nytimes.com/2007/08/16/world/middleeast/16cnd-israel.html?_r=1&hp

La veritable actuació d'Estats Units respecte la pau s'aprecia bé avui a Orient Mitjà, com es veia ahir a Àfrica del Sud, en l'última agressió d'Israel contra el Líban al 2006:

Al juliol d'aquest any bloquejà una condemna de les Nacions Unides a Israel i va ser l'únic dels quinze membres del Consell de Seguretat que va bloquejar la petició libanesa de crida a l'alto el foc i qualsevol altra mesura relativa al cessament de l'atac israelià sobre el Líban.

A l'agost va intensificar l'enviament d'armes sofisticades a Israel del tipus que utilitza en els seus atacs aeris, concretament bombes guiades per làser i per satèl·lit, mentre es multipliquen les declaracions de la seva secretària d'estat, Rice, i el seu ambaixador a les Nacions Unides, Bolton, sobre "el dret d'Israel a defensar-se", "la principal causa del problema és Hizbolah", "el president no prendrà decisions sobre assumptes militars que corresponen a Israel", recollides per les agències de notícies de tot el món (Reuters, AP, Aljazeera, etc.).

El recolzament de la comunitat internacional a l'Estat delinqüent

Al 1985 el governador del banc central sud-africà viatja a Europa en busca d'ajuda per solucionar la crisi financera del seu país, però amb prou feines troba recolzament. Per la seva banda els treballadors de les mines d'or anuncien una vaga per augmentar la pressió.

Els polítics israelians viatgen molt en aquests temps a Occident, tot i que de forma més o menys dissimulada a la vista de les querelles que els plouen des de diversos països, amb la finalitat de dur el seu missatge de "defensa pròpia", "guerra contra el terrorisme islàmic" i "compromís amb el procés de pau", que contraresti la imatge que tenen entre la ciutadania d'aquests països.

Lamentablement se'ls rep i el que és pitjor, es multipliquen i milloren els acords de tot tipus a totes les àrees entre la Unió Europea i Israel, tot i que les lleis internacionals i europees preveuen la suspensió de la cooperació amb països que violen greument els drets humans.

El recolzament d'Estats Units a Israel és el més notori, però és un error greu pensar que la Unió Europea té un paper menor. La informació que facilita aquesta no deixa lloc a dubtes:

"La UE i Israel s'han compromès a establir una col·laboració estreta que sigui beneficiosa en allò polític, allò comercial i allò financer, que inclogui la cooperació en matèria social, científica, tecnològica i cultural.

L'objectiu del Pla d'Acció és integrar gradualment a Israel en les polítiques i programes europeus. Cada pas a prendre serà d'acord mutu i el Pla d'Acció està dissenyat a mesura per reflectir els interessos i prioritats d'Israel, així com el seu nivell de desenvolupament".
http://ec.europa.eu/external_relations/israel/index_en.htm

Importa poc que l'Acord Euro Mediterrani firmat entre la Unió Europea i Israel, publicat al juny de 2000 al Diari Oficial de les Comunitats Europees, declari en el seu article primer que una de les finalitats de l'acord és "estimular la cooperació regional, amb l'objectiu de consolidar la coexistència pacífica i l'estabilitat política i econòmica".

El seu article segon declara que "les relacions entre els socis i les disposicions de l'Acord hauran de basar-se en el respecte als drets humans i els principis democràtics, els quals guien la seva política interna i internacional i constitueixen un element essencial d'aquest Acord".

http://www.delisr.ec.europa.eu/english/content/eu_and_country/asso_agree_en.pdf

Espanya manté acords de cooperació militar, energia, agricultura, medi ambient, cultura, educació, impostos, turisme, etc, amb el que contribueix eficaçment a la ocupació militar israeliana. (Llista i text dels mateixos: http://www.embajada-israel.es/espana_israel.aspx)

Al 1985 el govern sud-africà prohibeix a la premsa, la ràdio i la televisió informar sobre les manifestacions en àrees designades com d'emergència i restringeix el moviment dels periodistes.

El diari britànic The Guardian informa el 10 de gener de 2009 que "durant les dues setmanes de bombardeig de la Franja de Gaza, la major part dels periodistes han estat

mantinguts fora d'aquella per raons de seguretat. Els israelians semblen satisfets amb el resultat

<http://www.guardian.co.uk/world/2009/jan/10/gaza-israel-reporters-foreign-journalists>

A Europa no hi ha protestes ni denúncies contra aquesta violació de la llibertat d'informació, com tampoc les hi ha a Espanya contra la impossibilitat d'accedir mitjançant Internet des dels ordinadors de les biblioteques públiques a les pàgines electròniques de Hamas, degut a que els tècnics tenen ordres dels responsables polítics de bloquejar l'accés a les pàgines de la resistència. Amb la censura aquí i l'absència d'informació a Palestina, els principals diaris espanyols pontifiquen sobre el problema islamista a Orient Mitjà.

La col·laboració i el recolzament no tenen lloc únicament entre governs, moltes altres institucions de l'Estat cooperen igualment en el seu propi àmbit: principalment empreses i també sindicats, universitats, centres culturals, associacions, etc.

El “diàleg constructiu”: llum verda als crims d'Israel

Al 1986 comandos sud-africans ataquen centres del Congrés Nacional Africà a Zimbabwe, Botswana i Zàmbia, que Botha justifica com atacs legítims contra el terrorisme.

Aleshores feia quatre anys que Israel havia envaït el Líban per atacar a les bases de Fatah, on va deixar desenes de milers de morts i de desplaçats interns, a més d'una ingent destrucció material. <http://www.maannews.net/eng/ViewDetails.aspx?ID=212235>

Desmond Tutu torna a assenyalar el fracàs de la política de “diàleg constructiu” de Reagan, demana sancions econòmiques internacionals i declara que “no hi ha garantia de que facin caure l'apartheid, però és la única opció no violenta que ens queda i existeix la oportunitat de que funcioni”.

Al 1989, Mobil, la única gran companyia que encara es mantenia a Sud-àfrica, anuncia la seva retirada. Diverses empreses estan donant alguns passos en aquesta línia respecte Israel, però l'avenç és lent. Un recorregut per aquest àmbit es pot realitzar a través de la pàgina web del moviment BDS: <http://www.bdsmovement.net/?q=node/4>

També al 1989 Mandela, encara a la presó, es reuneix amb Botha al seu despatx de Ciutat del Cap. Israel rebutja contínuament reunir-se amb els representants palestins escollits democràticament a les eleccions legislatives de 2006 sota la mirada d'observadors internacionals que certifiquen la seva validesa.

El tracte que Israel dona als líders palestins que no són col·laboracionistes, consisteix en aniquilar-los mitjançant “assassinats selectius” (Abu Ali Mustafa, G Kanafani, Ahmed Yassin, Abdelaziz Rantisi, etc.) o tancar-los de per vida (Arafat, M. Barghouti, A. Saadat, etc.).

L'11 de febrer de 1990 Mandela és alliberat sense condicions, però manté la seva petició a la comunitat internacional perquè mantingui la seva pressió sobre Sud-àfrica, amb l'argument de que l'aixecament de les sancions suposaria córrer el risc de parar el procés cap a la fi total de l'apartheid.

Quatre dies després, 20.000 afrikaners es manifesten a Pretòria en contra d'aquest alliberament. A l'estiu de 2005, deu mil colons es manifesten prop de Gaza contra la retirada de les colònies a Gaza.

La premsa occidental no ha informat de que, segons la llei internacional, aquesta retirada no significa en absolut la fi de la ocupació militar, ja que és el control del territori el que la defineix i no la posició de l'ocupant.

<http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=4761855&ps=rs>

L'Estat delinqüent utilitza tots els mitjans al seu abast

A començaments dels anys noranta s'intensifica la violència entre membres del Congrés Nacional Africà i els de Inkatha, amb el resultat de centenars de morts. Mandela i altres líders del Congrés acusen a la policia de posar-se del costat d'Inkatha i en contra d'aquell en un intent de promoure les diferències ètniques i debilitar el Congrés en les seves negociacions amb el govern.

Després de les eleccions legislatives als territoris ocupats al 2006, unes de les actuacions del govern israelià, secundat fermament per actors estrangers, en particular els enviats d'Estats Units, ha consistit en promoure amb tota intensitat la lluita interna entre palestins dels dos principals partits, Fatah i Hamas, amb el mateix resultat: desenes de morts, violència en augment i enorme perjudici per la causa nacional, cosa que juga a favor dels propis instigadors.

L'1 de setembre de 1990 es va fer públic l'informe d'investigació del Jutge Richard Goldstone sobre la mort de 18 manifestants per trets de la policia, ocorregut a l'anterior mes de març a Sebokeng. L'informe critica l'actuació policial i afirma que la policia va utilitzar una força "desorbitada i sense proporció contra qualsevol que fos l'objectiu legítim que volgués aconseguir".

<http://www.nelsonmandela.org/omalley/index.php/site/q/03lv02039/04lv02040/05lv02041.htm>

Goldstone no va poder sospitar que 20 anys després repetiria la seva investigació a Israel i els Territoris Ocupats sobre l'atac d'aquell a Gaza, en una escala molt major. Tot i que aquell informe li va servir per forjar-se un nom internacional, Israel i els seus aliats han criticat a aquest últim i han fet tot el possible per desprestigiar-lo i per suposat per negar-li la continuïtat que exigeixen les seves conclusions: convertir-lo en la base fonamental d'un judici en els organismes internacionals competents en crims de guerra i contra la humanitat.

La força de la resistència popular: fermesa fins la victòria

Al febrer de 1991 els països de la Comunitat Europea acorden aixecar les sancions econòmiques un cop el parlament sud-africà retiri tres lleis bàsiques de l'apartheid, però immediatament Mandela amenaça amb una mobilització generalitzada que impedeixi la inversió estrangera si l'acord es duu a terme.

Fins que no passen dos anys més (durant els quals es van aixecant parcialment les

sancions) Mandela no sol·licita públicament la fi de les sancions, cosa que ocorre el 25 de setembre de 1993.

Dues setmanes abans Arafat i Rabin firmaven juntament amb el president Clinton la Declaració de Principis, també coneguda com els Acords de Washington. A Israel no se li va exigir reconèixer els drets nacionals del poble palestí, respectar el dret al retorn dels refugiats, renunciar a la ocupació... només acceptar negociar amb els palestins.

Aquests, per la seva banda, van acceptar entrar en conversacions amb l'ocupant i agressor a canvi de renunciar a la llei internacional i deixar en l'oblit les resolucions de les Nacions Unides sobre el conflicte israelí-palestí.

Avui en dia no es pot observar sense sorprendre's i sense sentir certa vergonya aliena, el recorregut realitzat per l'Autoritat Palestina en els anys malgastats "conversant" des d'una posició de debilitat acusada amb un enemic molt poderós i implacable.

Al 1993 Mandela i de Klerk reben el Premi Nobel de la Pau i al maig de 1994 aquell és elegit com a primer president democràticament elegit de Sud-àfrica.

Al juny de 1994 el Consell de Seguretat aixeca l'embargament d'armes i Pretòria és admesa novament a les Nacions Unides i totes les seves agències subsidiàries.

Al 1994 Arafat, Rabin i Peres reben el Premi Nobel de la Pau i el Premi Príncep d'Astúries de la Concòrdia.

Des d'aquesta data, la situació palestina no ha avançat gens, més aviat al contrari, s'ha deteriorat enormement i en certs aspectes es pot considerar catastròfica. Han passat 63 anys des de l'establiment de l'Estat d'Israel, durant els quals la seva posició en l'escena internacional ha anat en augment.

Els líders palestins embarcats en les negociacions no han aconseguit res amb aquestes tret d'una forma de guanyar-se la vida. La resistència palestina oposada a les mateixes ha estat constant i durament castigada per Israel i els seus aliats. Tot i així, manté la dignitat i no cessa, per la qual cosa gràcies a ella la situació no és pitjor.

La llei internacional, l'apartheid, el sionisme i la ocupació militar

L'apartheid va ser condemnat per l'Assemblea General de les Nacions Unides en la seva resolució 1761 de 1962, per ser una violació de la Carta de les Nacions Unides i una amenaça a la pau i la seguretat internacionals.

El sionisme fou condemnat per l'Assemblea General de les Nacions Unides al 1975 "com una forma de racisme i discriminació racial" en la seva Resolució 3379. Al 1991 es va convertir en la única resolució de la ONU que ha estat revocada i des d'aleshores la situació ha empitjorat progressivament pels palestins.

La ocupació militar per part d'Israel de terra palestina ha estat declarada il·legal pel Consell de Seguretat de les Nacions Unides, en particular mitjançant la Resolució 242, que declara inadmissible l'adquisició de terra mitjançant la guerra i exigeix la retirada de l'exèrcit israelià dels territoris ocupats al juny de 1967.

Casualment els jueus israelians -molts nascuts en altres països i amb la nacionalitat d'aquests- gaudeixen del 87% de la terra palestina, mentre que els seus habitants nascuts en aquesta es mantenen obligats a viure en porcions aïllades entre sí en el 13% restant sense llibertat de moviments, el que també es coneix com a bantustans palestins.

Tan el sistema d'apartheid a Sud-àfrica, com el d'ocupació militar a Palestina, són contraris a la legislació internacional i així consta en infinitat de documents de les Nacions Unides i els seus òrgans subsidiaris. Per consultar-los es pot acudir a "Les Nacions Unides en la lluita contra l'Apartheid" <http://www.anc.org.za/un/> i "La Qüestió Palestina a les Naciones Unidas" www.un.org/Depts/dpa/qpal/

Tot i així, de poca cosa els ha servit a les seves víctimes aquest reconeixement, doncs tot i que aquesta mateixa legislació obliga als països pertanyents a la ONU a actuar contra aquests sistemes amb els mitjans al seu abast per erradicar-los, la història mostra que és més aviat el contrari el que han fet durant molts anys en el cas de Sud-àfrica i el que segueixen fent en el cas de Palestina.

La situació política dels negres sud-africans va canviar al 1994 amb la fi de l'apartheid i la presidència del país de Nelson Mandela, però la dels palestins, que aparentment també va viure un tomb al 1994 amb l'arribada d'Arafat als Territoris Ocupats i la seva presidència de l'Autoritat Palestina, ha anat empitjorant des d'aleshores fins una situació extrema, particularment a Gaza.

Desmond Tutu, arquebisbe emèrit de Ciutat del Cap, després de l'últim dels seus viatges a Palestina va declarar que "al passar pels punts de control militar recordava com havien estat les coses en el meu país sota l'apartheid: l'arrogància de policies i soldats, depens de la seva voluntat per passar o no. Però hi ha coses que passen a Israel i mai van passar a Sud-àfrica amb l'apartheid, per exemple, els càstigs col·lectius".

<http://www.guardian.co.uk/books/2009/may/28/hay-festival-tutu-israel-palestine-solution>

Aquests càstigs col·lectius constitueixen crims de guerra segons la llei internacional, en particular les lleis de guerra i la Quarta Convenció de Ginebra de 1949. D'acord amb la llei, els palestins sota ocupació són persones protegides i el càstig col·lectiu que els aplica Israel és en conseqüència un crim de guerra.

La sentència pels criminals de guerra, tal com es va dictar i dur a terme en els Judicis de Nuremberg i en els de Tokio, és la pena capital, que alternativament es commuta per cadena perpètua.

Com més creixen els crims de guerra i contra la humanitat d'Israel a Palestina, com en altres llocs d'Orient Mitjà, augmenta el número de països signants de la Carta de les Nacions Unides que -sense renunciar a aquesta- modifiquen les seves lleis nacionals per evitar que els seus jutges actuïn contra els seus responsables.

Espanya n'és un d'ells. Així ha ocorregut amb la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial, en concret l'article 23.4.

<http://www.nodo50.org/csca/agenda10/palestina/pdf/ArticuloJavierChinchon.pdf>

La ONU i les sancions davant l'apartheid i la ocupació militar

Contrasta la inesgotable permissivitat de la comunitat internacional i el recolzament decisiu d'Estats Units i la Unió Europea cap a Israel, tot i que incompleixi desenes de resolucions del Consell de Seguretat, amb el cas de Sud-àfrica, que va ser objecte de diverses mesures de pressió per part d'aquesta comunitat des de 1960 a 1994.

La comunitat internacional, eufemisme per designar a Estats Units i les seves comparses, segueix sense reaccionar davant la enormitat dels continus crims d'Israel des de 1948 contra els palestins i països de la zona, el Líban en particular i de forma furiosa el 2006.

No hi ha un cas igual en el món per la seva durada -des del moment del seu establiment com a Estat ara fa 62 anys- i per la seva crueltat: milions de refugiats sense possibilitat de retorn, milers de morts, ferits, presos, torturats, expulsats de les seves cases sense recurs a la justícia ni dret a indemnització, generacions que se succeeixen sota ocupació militar, destrucció d'habitatges, propietats, cultius, infraestructura...

És patent que Israel no té reparació en cometre totes les violacions que desitja, ni retrocedeix davant la gravetat d'aquestes, més aviat al contrari, ja que sap que no se'l jutjarà per això. Gaza ha estat recentment una mostra atroç de la connivència internacional amb Israel, si és que en feia falta alguna després de més de seixanta anys de tolerància.

Tot això a la vista del Consell de Seguretat de les Nacions Unides, dotat específicament mitjançant la Carta de les Nacions Unides amb "la responsabilitat primordial de mantenir la pau i la seguretat internacionals".

La Carta afegeix que "en el desenvolupament d'aquestes funcions, el Consell de Seguretat procedirà d'acord amb els Propòsits i Principis de les Nacions Unides".

També declara que "els Membres de les Nacions Unides convenen en acceptar i complir les decisions del Consell de Seguretat d'acord amb aquesta Carta".

<http://www.un.org/spanish/aboutun/charter.htm#Cap5>

El principal responsable de la impunitat israeliana és Estats Units, membre permanent del Consell de Seguretat, país més poderós de la terra i principal recolzament d'Israel, ja que veta contínuament totes les resolucions que el condemnen.

Són els estats individualment i en conjunt, especialment dins de la Organització de les Nacions Unides, els que tenen els instruments legals i la força coercitiva necessàries per mantenir la pau i el respecte als drets humans al món.

Per això, a més de ser contrari a la llei internacional i al sentit comú, és immoral, a més de danyí pel benestar de la humanitat i els ideals de justícia, llibertat, igualtat i progrés per a tots els pobles, que siguin els estats els qui permetin i inclús afavoreixin de diferents maneres a Israel.

Existeixen diverses mesures i sancions internacionals contra sistemes polítics com els descrits, que s'han utilitzat en diferents contextos:

<http://www.globalpolicy.org/component/content/article/202/42346.html> (Lleis i normatives

d'aplicació en el cas de sancions i paper dels organismes internacionals)
<http://www.scn.org/wwfor/iraqlaw.html> (La legislació internacional i sanciones)

Les sancions poden ser diplomàtiques, econòmiques i militars. El que interessa destacar principalment aquí en primer lloc és que aquestes mesures estan concebudes per ser utilitzades quan la gravetat de la situació ho exigeix; en segon lloc que constitueixen una tàctica i no una finalitat.

No es pot esgrimir en contra de l'aplicació d'aquestes mesures un suposat dret d'Israel a la defensa, menys encara l'existència d'un procés de pau, el qual és de rang inferior respecte la llei internacional (la qual viola, a més de que és incomplet per Israel constantment), encara menys una guerra contra un suposat perill islamista.

Els crims que ha comès Israel i que segueix cometent sense perspectiva de que tinguin fi, demanen a crits l'aplicació de sancions de forma immediata per part de la resta de nacions per acabar amb ells i evitar la seva multiplicació.

Un cop que s'aconsegueix aquest objectiu, les mesures desapareixen, ja que el que es busca és aïllar a un govern que, pel seu propi compte o amb el recolzament de la seva població, viola greument la Carta de les Nacions Unides.

La campanya de BDS contra Israel i l'experiència del cas sud-africà

Davant les greus i constants violacions dels drets humans i de la llei internacional per part d'Israel i la complicitat de la comunitat internacional, són cada cop més les persones de tot el món que se situen del costat de la víctima per intentar aturar aquelles violacions.

En el cas de Sud-àfrica, mentre que els governs, les institucions internacionals i les grans empreses es van mantenir en silenci i només molt lentament es van incorporar a la lluita més o menys organitzada de les masses, van ser individus en petits grups, mitjançant associacions lliures i activitats en petita escala que van augmentar amb el pas del temps i van adquirir respecte i força, els que van liderar la lluita contra la injustícia, la inhumanitat i la impunitat.

No es tracta d'una lluita contra els israelians, com tampoc ho era contra els sud-africans, ni d'una lluita contra els jueus, o sigui, una manifestació d'antisemitisme, com no ho era contra els blancs pel fet de ser-ho, sinó d'una actuació davant la discriminació dels palestins d'Israel i la ocupació militar per part d'aquest de la Franja de Gaza, Cisjordània i Jerusalem Est.

Aquesta mobilització popular es coneix com el moviment -o la campanya- de BDS, que són les sigles en anglès de Global BDS Movement Boycot, Divestment and Sanctions for Palestine, és a dir, Moviment global de boicot, retirada d'inversions i sancions per Palestina.

<http://www.bdsmovement.net/>

Segons s'informa en aquesta pàgina electrònica, "el 9 de juliol de 2005, després de la opinió consultiva emesa per la Cort Internacional de Justícia sobre el mur de separació que construeix il·legalment Israel en terra palestina, una àmplia majoria de ciutadans palestins va convocar als ciutadans de tot el món preocupats per la situació a Palestina a

boicotejar a Israel, de la mateixa forma que es va boicotejar a Sud-àfrica en l'era de l'apartheid, fins que compleixi per complet amb la llei internacional i reconegui el dret inalienable dels palestins a l'autodeterminació”.

Amb aquest moviment a la vegada palestí i internacional, els seus seguidors intenten pressionar a Israel de forma pacífica perquè acabi amb la ocupació i l'agressió als palestins. Com s'observa, un dels pilars de la campanya és precisament el recurs a la història del boicot contra Sud-àfrica.

L'embotit atac d'Israel contra Gaza entre desembre de 2008 i gener de 2009, que va ocasionar un número de morts vint vegades superior al de Sharpeville, més de 5.000 ferits i un incalculable dany moral i material, ha impulsat el moviment de BDS que compta amb cinc anys.

La responsabilitat dels ciutadans de consciència i el risc que assumeixen

Mentre els polítics occidentals segueixen amb la seva farsa sobre la pau i el diàleg entre agressor i víctima, milers de persones són detingudes a mitjans dels anys vuitanta en moltes ciutats del món per manifestar-se a favor del Moviment per la Llibertat de Sud-àfrica.

Avui els partidaris del BDS s'enfronten a una seriosa amenaça per part de les seves pròpies autoritats. Augmenta el número dels qui es veuen perseguits en democràtics països occidentals pel mateix. L'alcalde de la localitat francesa de Seclin, Jean Claude Willem, va fer una crida al boicot a Israel. Fou denunciat, condemnat i multat amb 1000 euros al 2002, però el seu càstig no va acabar aquí. Va dur el cas al Tribunal Europeu de Drets Humans i el va perdre novament perquè aquest va estimar que la seva acció “corresponia a una acció discriminatòria i, per tant, condemnable”.

<http://www.eldiplo.com.pe/un-renovado-boicot-amenaza-israel>

Cinc activistes escocesos del BDS s'enfronten en aquests dies a un judici per 'conducta racista', després d'una protesta que van realitzar contra el setge israelià de la Franja de Gaza. Van interrompre una actuació del Jerusalem Quartet al Festival Internacional d'Edimburg, celebrat l'any 2008, que està format per quatre músics que ostenten el títol “d'ambaixadors culturals” de l'Estat d'Israel i “músics distingits de les Forces de Defensa Israelianes”.

La repressió contra els partidaris del BDS tampoc falta a Espanya, on la policia ha reprimat amb violència a activistes a diverses ciutats per mostrar pacíficament el seu recolzament al boicot contra Israel.

Israel està augmentant la pressió sobre els governs de països aliats perquè reprimeixi i castigui les accions de BDS. Per això utilitza cada cop més l'argument gastat de “l'antisemitisme creixent a Europa”, “l'amenaça de la destrucció d'Israel”, “els llaços terroristes internacionals”.

Conclusió

Els crims horribles perpetrats per Israel a Gaza fa una mica més d'un any, han tornat a

recordar a les persones preocupades pels drets humans, que no resulta moral ni raonablement acceptable esperar de les institucions internacionals ni dels governants que compleixin amb la llei amb la que ells mateixos s'han dotat per preservar aquests drets segons les Nacions Unides:

“Nosaltres els pobles de les Nacions Unides resolts a preservar a les generacions per venir del flagell de la guerra, a reafirmar la fe en els drets fonamentals de l'home, en la dignitat i el valor de la persona humana, en la igualtat de drets d'homes i dones i de les nacions grans i petites, a crear condicions sota les quals poden mantenir-se la justícia i el respecte a les obligacions emanades dels tractats i d'altres fonts del dret internacional...”

<http://www.un.org/spanish/aboutun/charter.htm#nota>

Per altra banda, des de molt abans de l'atac contra Gaza, Israel arrossega una història de 62 anys, els mateixos que té el país, de violacions de la llei internacional, en la que res indica que pròximament vagi a acabar sense intervenció exterior.

És per això que, amb l'exemple del que ha passat amb l'apartheid a Sud-àfrica al segle passat, urgeix la unió organitzada de persones que es col·loquin del costat de les víctimes, els palestins avui, com els negres ahir, per aturar aquestes violacions.

Agustín Velloso és professor de Ciències de l'Educació de la UNED a Madrid - [avelloso \(arroba\) edu.uned.es](mailto:avelloso(arroba)edu.uned.es)